

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg har før komplimenteret indenrigsministeren for, at han er en stor polemiker. Det synes jeg han har bekræftet i dag. Det er en kompliment, der bestemt har stor saglighed. Indenrigsministeren forsøger nemlig at tage udgangspunkt i vederlaget, mens vores hovedbegrundelse er, at man efter vores opfattelse rent faktisk ikke kan levere tilstrækkelig arbejdskraft til at løse opgaven, hvis man har to hverv af den karakter. Det kan ikke begrundes med, at hvis man har de to hverv, så skal man også have en løn, så man kan leve af den. Det forstår jeg i hvert fald at vi er enige om; det synes jeg var godt.

Så er der jo sket det nye, som også indenrigsministeren gør opmærksom på, at regeringen selv har fremsat et forslag med hensyn til Europa-Parlamentet. Men problemet er jo, at det her reelt er et rent Venstreproblem. Og det argument, at borgerne kan tage stilling, duer ikke. For det første fordi man ved sidste valg på samme dag stemte både til Folketing, til amtsråd og til kommunalbestyrelse. Ingen vidste, hvem der blev valgt til hvad. Derudover er det jo en umulighed for befolkningen at følge med i, hvordan man passer arbejdet. Eksempelvis blev hr. Brixtofte jo valgt med mange stemmer til både Folketing og til byråd, og befolkningen har troet, at han har passet arbejdet begge steder. Jeg tror, vi begge to ved, at det ikke er tilfældet.

Kl. 10.10

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg kan igen konstatere, at vores forslag ikke er blevet særlig venligt modtaget af indenrigsministeren, men der er dog sket noget i retorikken. Sidste gang vi fremsatte det, var den væsentligste begrundelse, at Europa-Parlamentets væsentligste aktiviteter udfoldes i henholdsvis Bruxelles og Strasbourg, som er lokaliseret et stykke væk fra de danske kommuner, hvorimod afstanden mellem alle danske kommuner og dette parlament jo i det forhold er ganske beskednen. Det er en væsensforskel i grundvilkårene.

Der er jo kommuner, som har kortere til Bruxelles, end de har til København. Hvis f.eks. borgmesteren i Billund ville stille op, kunne han komme betydeligt hurtigere til Bruxelles, end han kunne komme til København. Og hvis vi siger, at det er det virke, der foregår i Bruxelles, så

vil jeg godt spørge indenrigsministeren, hvorfor man ikke som folketingsmedlem kan sidde i Bruxelles, når man som borgmester godt kan.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er jeg jo kun indenrigs- og sundhedsminister og ikke undervisningsminister, og derfor skal jeg nok lade være med at bruge det her som et springbræt til en debat om geografikundskaber. Jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at mig bekendt er der kortere fra Billund til København, end der er fra Billund til både Bruxelles og Strasbourg. Det siger mit ringe, spontane kendskab til landets geografi mig.

Det er sådan set den eneste bemærkning, jeg har. Jeg har jo i virkeligheden svaret på det spørgsmål, hr. Arne Toft rejser, i mit første indlæg. Argumenterne er jo lidt flydende. Nu kan jeg forstå, at det alligevel ikke handler om den der misundelsesdimension på lønindkomst, som jo ellers burde føre til, at man indledte en klapjagt på en række af Folketingets medlemmer, der har erhverv ved siden af.

Men det er sådan set ikke det, der er begrundelse, kan jeg forstå. Nu er det et spørgsmål om tiden, hvor man ønsker at sætte en særlig socialdemokratisk standard for, hvad mennesker kan kapere, og hvad mennesker ikke kan kapere. Det skal jeg heller ikke blande mig i.

Hvis man når til den konklusion i Socialdemokratiet, at man kun kan én ting ad gangen, så skal man da holde sig til det. Men det behøver jo ikke at sætte standarden for resten af landets parlament.

Og hvis man endelig ville være konsekvent, så skulle man jo komme med et forslag til, hvordan vi i øvrigt regulerer folketingsmedlemmers arbejdsvilkår uden for parlamentet. Hvis det handler om at få folk til at bruge deres arbejdstid i parlamentet, så er det vel i denne sammenhæng af mindre betydning, om det, der konkurrerer arbejdsmæssigt med indsatsen her i Folketinget, er et folkevalgt hverv i et byråd eller et lektorat på et universitet eller privat virksomhed eller en omfangsrig foredragsvirksomhed i fagbevægelsen, eller hvad det nu måtte være, som trækker en supplerende lønindkomst frem.

Så synes jeg da, at Socialdemokratiet skulle arbejde på at komme med sådan et forslag; det kunne da være interessant at studere.